

Statul de drept sau armata

De Ara Alexandru ȘIȘMANIAN

În orice altă țară verosimil democratică soiul acesta de alternativă, "armata sau statul de drept", "armata sau societatea civilă" - nu mai puțin, dar nici mai mult decât spre-o pildă "statul de drept sau securitatea statului" - ar fi părut, pe drept cuvânt, absurdă, nici măcar "subversivă" ci pur și simplu de neconceput. Într-adevăr, cum să opui structurii înseși a statului instituțiile menite să o garanteze, cum să strepezești splendoarea întrevăzută a conținutului prin pandaliile formei. Lucrul devine posibil numai într-o țară unde gradul de verosimilitate al structurii democratice fiind cvasi-nul, "statul de drept" și "societatea civilă" funcționează exclusiv ca alibiuri ale unui regim cripto-totalitar căruia nu-i convine, deocamdată, să-și spună numele. Sau poate că da!

De fapt, problema acestei politici a travestiului democratic al dictaturii, o constantă a prestidigitației ideologice comuniste - politică leninistă, reflectată, pînă la un punct, și de hruciovism, și de ceaușismul incipient iar, în chip sistematic, de perestroikismul gorbaciovist -, rezidă în menținerea sub semnul ficțiunii a decalajului dintre forma pompierist democratică și conținutul dictatorial de sumbru cretinism ținut în rezervă. Bun înțeles, cît timp forțele represive au reținut esențialul puterii politice interne iar echilibrul Puterilor, simbolizat prin "cortina de fier" și reprezentat prin "zidul de la Berlin", a rămas intact, excluzînd eventualitatea unei intervenții militare occidentale, caracterul ficțional al "decalajului" a fost acceptat de populațiile respective cu o supunere nu mai puțin imbecilă, deși "derapajele", unele de o extremă gravitate, local, n-au lipsit.

Dimpotrivă, situația s-a schimbat radical odată, deja, cu Conferința de la Helsinki, cînd, pentru prima oară, fluxul funebru al frustrărilor ce traversa dictatura comunistă își putea găsi o zonă de sprijin și un cîmp de justificare în structura unei super-puteri ce începuse să-și descopere reperatele: bineînțeles, în primul rînd S.U.A., constituent decisiv al Alianței Nord-Atlantice, dar, în fond, ansamblul democrațiilor occidentale, debarasate, în fine, de inerția complexelor de inferioritate în fața comunismului și de strania lor paralizie intelectuală față de coloana a-5-a procomunistă.

Schematic, se pot izola două faze simple. Prima, a recursului la propriul substrat axiologic și a evacuării unui fals pragmatism, lesne degradabil în defetism, operație la care influența opoziției anti-comuniste din Est asupra factorilor decizionali occidentali a fost determinantă (numele-far ale unor Aleksandr Soljenițin, Paul Goma, Vaclav Havel, Lech Walesa ori Andrei Saharov, printre mulți alții, sau prezența spiritual-politică a Papei Ioan-Paul al-II-lea sînt, în context, incontornabile). A doua, a transformării acestui substrat în substanța relațiilor internaționale prin emergența criterială tot mai intensă a "drepturilor omului", concept negativ regulator, cu spulberarea alibiului suveranist - și a complexului de confuzii deliberate, extrapolări și omisiuni pe care se întemeiază -, a permis intensificarea și organizarea "dizidenței" pînă la nivelul unei veritabile conștiințe anti-comuniste - analogă celei anti-naziste - a națiunilor, precum și exercitarea unei presiuni constante și din ce în ce mai eficace asupra regimurilor politice represive din Estul european, în ultimă instanță, constituirea unui complex de breșe intelectuale și politice ce, în contextul accelerării duelului economico-militar Vest-Est (i. e. a "războiului rece"), nu putea duce decât la sfărîmarea celui din urmă în favoarea celui dintîi.

Deplasarea radicală, începînd cu 1989, fie spus în treacăt, anul bicentenarului Revoluției Franceze, a centrilor de putere la Vest, dezagregarea comunismului european și a Uniunii Sovietice, ca și, mai ales, colapsul economic și militar al fostelor "democrații

populare” - prăbușirea Armatei Roșii în Afghanistan avînd în această privință un rol decisiv - au antrenat și resorbția/ocultarea unei proporții non-neglijabile a mecanismelor represive interne, deci, implicit, transformarea decalajului mort dintre ambalajul democratic și dictatură într-o tensiune extremă. E epoca politicii de război civil și a dirijării conflictelor interetnice, a “revoluției furate”, a manifestațiilor anti-comuniste și a contra-manifestațiilor “minerești”, a demagogiei violenței (sau a “non-violenței”, după caz și țintă), a unei întregi plâsmuirii a dezumanizării în profunzime a poporului român.

Din păcate, ce nu realizase încă politica genocidară iliesciană a izbutit pantalonada constantinesciană. Aici asta nu atît în sensul unei exploatare represive a decalajului, acerb afirmat în “era comunistă”, dintre “glazura” democratică și “crema” dictatorială, cît prin transformarea lui într-o constantă psihologică depresiv-carnavalescă a unui histrionism inept, lipsit de orice veselie. Este explicația explozivei, în aparență, opțiuni electorale pedeseriste - 40% pentru partid și 38% pentru liderul acestuia, Ion Iliescu, cf. unui sondaj CSOP - ce n-ar constitui, de s-ar verifica la urne, decît un masiv vot negativ provocat de incoerențele interesate ale “coalitiei” la putere, fapt confirmat și de proporția uriașă a absenteiștilor (43-45%). Mai mult, incluzînd și absenteiștii în calculul electoral global - tehnică de calcul, utilizată, de exemplu, și la ultimele alegeri europene din Franța, ce evită propaganda electoralistă implicită și prăbușirile psihologice precoce, de dinainte de urnă - constatăm că cifrele hidropice atribuite PDSR-ului, respectiv lui Ion Iliescu suferă o drastică reducere, antrenînd o modificare interpretativă radicală a fenomenului. Cifric, înainte de toate, obținem, deci, în loc de 40% pentru PDSR, 23% CDR, 8%, respectiv, pentru ApR și PRM, 7% PD, 6% UDMR și 8% alte formațiuni, pentru PDSR 22% iar pentru celelalte partide, în ordine, 12,65%, 4,4%, 4,4%, 3,85%, 3,3% și 4,4%. De asemeni, recalculînd, după aceeași metodă, ponderea electorală a candidaților la Președinție, în loc de 38%, 19%, 16%, 8% și 6%, Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Teodor Meleșcanu, C.V. Tudor și Petre Roman dezvăluie, respectiv, 21,66%, 10,83%, 9,12%, 4,56% și 3,42%, procentul totalizat de ceilalți candidați trecînd de la 13% la numai 7,41%.

Finalmente, ne putem, deci, întreba dacă ce ne apăruse, la prima vedere, ca efectul unui “vot negativ”, penalizant pentru actuala Putere, nu constituie, mai degrabă, rezultatul unui absenteism extrem asimetric, afectînd în primul rînd CDR. Altfel spus, absenteismului politic al Coalitiei ce s-a plasat, aproape constant, pe o poziție de obstrucționare a propriilor obiective, variabila de scenariu pedistă constituind mai mult un alibi decît un obstacol determinant, îi răspunde, logic, absenteismul electoratului. În planul structurilor politice, asta înseamnă că decalajul dintre “formă” și “conținut”, dintre sintaxa democratică și semantica cvasi-totalitară este locuit, esențial, de dezamăgiții acesteia, actuala Opoziție înregistrînd, la urma urmelor, nu atît un scor mai bun - PDSR pare chiar în ușor regres în raport cu mai vechile rezultate - cît unul oarecum constant, profitînd, însă, de contrastul cu catastrofa cederistă*.

---

* Fragilitatea PDSR-ului și, prin urmare, exactitatea analizei de mai sus, rezultă și din mai recent publicatul sondaj al institutului “Metro Media Transilvania”, cu modificări spectaculoase în ierarhia procentelor, atît în privința partidelor din cursa parlamentară cît și a candidaților din cea prezidențială. Astfel, procentul absenteiștilor rămînînd constant (45%), PDSR se prăbușește de la 40% la 28%, CDR progresa de la 23% la 26%, ApR dublînd scorul (16% în loc de 8%) - sau, în cifre absolute, respectiv 15,4%, 14,3% și 8,8%; de asemeni în cădere liberă, Ion Iliescu se pomenește bușit de la 38% la numai 24%, pe un umilitor loc trei, drept în dosul “trădătorului” Meleșcanu, Emil Constantinescu, cu o sprinteneală neașteptată pentru uzura a trei ani de președinție nu tocmai strălucirii, sare de la 19% la 27%, Teodor Meleșcanu vîzîndu-se propulsat de la 16% la 25% (sau, în cifre absolute și vinînd seama de rata identică a absenteiștilor - 43% - respectiv : 13,68%, 15,39% și 14,25%). Problema ce se pune, în cazul din ce în ce mai probabil, al unui scrutin 2 Constantinescu-

Amenințarea, căci există, fără îndoială, una și încă extrem de gravă, vine, deci, mai puțin din partea expansiunii electorale a PDSR-ului, în fond iluzorie (v. *supra*), cât din direcția debilității instituționale și a incoerențelor politice ale formațiunilor democratice, a boicotării reciproce a mai tuturor inițiativelor valabile, de la deconspirarea securității la restituirea integrală a proprietăților imobiliare și funciare dilapidate de comuniști, pe scurt, din delicvescența democrației înseși ce nu poate exista decât întemeindu-se pe o realitate conceptuală și morală perfect familiară "părinților fondatori" ai democrației (George Washington, Thomas Jefferson, Robespierre, Saint-Just, Marat, Danton), anume **virtutea**, însă absolut incomprehensibilă politicianilor români actuali (și nu numai...).

Nulitatea umană antrenează inevitabil nulitatea politică. Iar cultivarea "formelor goale", virtuozitatea crapuloasă desfășurată în vidul virtuții, absența oricărui principiu de onoare din relațiile umane și politice tind să constituie o deficiență substanțială, o forță activă de disoluție țintind esența însăși a țării.

Un exemplu precis în acest sens, printre atâtea altele, îl constituie tocmai reacția "castei militare" pretins române și a politicianilor afiliați, la condamnarea de către Curtea Supremă de Justiție, în procesul revoluției de la Timișoara, a generalilor Stănculescu și Chițac la câte 15 binemeritați ani de închisoare. Am putea găsi, desigur, sentința CSJ oarecum prea clementă, dacă ne gândim la ce se impută, în fond, asasinilor cu epoleți : uciderea a 72 de persoane și rănirea altor 253. Pentru considerabil mai puțin, unii au fost condamnați la moarte ori, de când legislația n-o mai permite, la închisoare pe viață asortată cu dublul sorocului de temniță hărăzit ghinărilor români. Oricum ar sta, însă, lucrurile, nu e mai puțin adevărat că această "noapte a generalilor" reprezintă prima punere în discuție consecventă a faimosului decalaj formă/fond dintre democrație și dictatură, prima tentativă a statului de drept român de a se lua, în fine, în serios, afirmând valorile democrației contra abuzurilor sălbatice ale forțelor represive și contestând preponderența totalitarismului asupra societății civile. Or, reflectând la (prea) îndelunga servitute a Justiției române față de regimurile comuniste și neo-, la poziția ei persistent ancilară în raport cu diktatele securității incorrigibil staliniste, hotărîrea CSJ ne va apare ca ce este de fapt : pur și simplu începutul revoluției instituționale a Statului de drept român împotriva terorii totalitare ce aspiră să-l controleze și să-l vizioneze de orice substanță politică veritabilă.

Într-adevăr, faptul nud al condamnării a doi reprezentanți importanți ai ierarhiei totalitare din România (ce nu trebuie confundată cu autentică structură militară a unei țări democratice, cu atît mai mult cu cît e departe de a se limita la purtătorii oficiali de epoleți), generalii Chițac și Stănculescu, suprimă sau, măcar, tinde să suprimă decalajul dintre democrație, voită de unii simplă tejea de cosmetice politice, și cripto-dictatură, nu în sensul includerii celei dintîi în haosul celei din urmă, ci prin eliminarea celei din urmă ca premiză a funcționării libere a celei dintîi. Însă cum în cazul României (cripto-)dictatura se definește esențial ca (neo-) comunism, condamnarea generalilor asasini face din procesul revoluției de la Timișoara primul act al mult așteptatului proces al

---

Meleucanu (inversînd termenii, aceeași care ar apare în nefericita situație a unui duel final Constantinescu-Iliescu) este, carevasăzică, de se vor putea meleucaniza iliescienii au ba. Un răspuns afirmativ, în condițiile cvasi-identității platformei celor două formațiuni neo-comuniste, ar însemna sfîrșitul carierei lui Ion Iliescu și dizolvarea PDSR-ului în ApR. Dimpotrivă, votînd constantinescian în turul 2, oricît de paradoxal ar fi aceasta, pedeseriții ar ruina definitiv pretențiile firmei rivale, constrînse de a reveni la "matcă", Ion Iliescu continuînd, în acest caz, să reprezinte și pe mai departe, hélas!, un pericol pentru democrație. În fine, reconstituirea FSN-ului prin fuziunea tuturor (sau aproape) formațiunilor de stînga pare, mai degrabă, un miraj neo-comunist decît o ipoteză politică valabilă.

comunismului, baremi în variantă valahă, iar din Timișoara însăși un posibil Nürnberg românesc.

Din acest punct de vedere, reacțiile scabros iresponsabile și violent stupide venite din partea unor miniștri și generali - i-am numit pe d-nii Babiuc, Dudu Ionescu și Degeratu -, a căror demitere intră printre urgențele politice ale Statului de drept român, se vădesc extrem de semnificative. În special imprecățiile isterice ale celui dintii sînt de tot interesul ca simptom al psihozei totalitare ce pare să domnească printre cadrele militare superioare, de tip sovietic, ce din nefericire persistă încă la conducerea actualei Armate a României, transformate, după modelul securității kaghebeste, în demnă vasală a falimentarei Armate Roșii. Într-adevăr, cercetat mai cu atenție, sensul delirului babiucean pare să se bizuie pe un soi de mistică militaristă văzînd în armată nu o instituție, printre altele, integrată structurilor și intereselor Statului de drept și supusă valorilor democrației, ci o entitate transcendentală, plutind peste morală și legi și făcînd din impunitatea membrilor ei temeiul unei autorități suprastatale, ba chiar supranaționale, oricum anti-democratice. Cum altfel să înțelegem divagații frenetice ca acestea : *“În spatele acestei hotărâri judecătorești stă ideea de răzbunare oarbă, care este de natură să stârnească în societatea românească o nouă dezbinare și să determine Armata să nu mai aibă reacțiile pe care națiunea le așteaptă de la ea în caz de nevoie”* sau *“Dacă cei doi generali sunt considerați vinovați, atunci este considerată vinovată întreaga Armată Română”* (sic!!!).

Deci, d-l ministru al Apărării Naționale amenință națiunea că, de va fi prea curioasă, riscă să fie lăsată, la o adică, fără apărare în fața inamicului și asta tocmai de armata menită s-o apere! Iar Statul de drept și Societatea civilă sînt șantajate străveziu cu o nouă “mineriadă”, a șaptea și ultima, prin care militarii, fuzionînd, în fine, cu confrății lor de la securitate, să pună capăt, definitiv, răsufletei glume democratice, atît de “originale”, de altminteri!

Cum, și d-l Constantinescu suportă acest neobrăzat șantaj cu trădarea, menținîndu-l în post pe ăst ministru al Dezbinării naționale, cum singur se descalifică, în loc să-l destituie, trimițîndu-l plocon în fața Justiției pe care o sfidează cu nerușinare?! Cum, și Armata pretins română acceptă să fie *astfel* apărată de un ministru trădător și sedicios, reprezentant abject al neo-utecismului kremlinard în derivă, ba mai și toarnă gaz peste incendiu prin ineptele declarații ale șefului Statului Major, apt numitul general Degeratu?! Cităm: *“Este vorba de o sentință bizară, netemeinică și nelegală”*. Ce fel de Armată română e aceasta ce disprețuiește sentințele Justiției române?! Este armata mai presus de justiție, sînt generalii ei mai presus de legi?!

Cam așa s-ar zice, de-ar fi să ne luăm după declarațiile mai recente ale aceluiași d. Babiuc, ministru al Justiției, carevasăzică, fie și sub Iliescu, ce refuză tribunalelor competența de a-i judeca pe criminalii “revoluției”, ca, de altfel, și pe cei ai altor “fenomene istorice” - ca hitlerismul sau stalinismul, mai mult decît probabil - “de natură ne-exclusiv penală”, vizionînd, chiar, în judecarea și condamnarea asasinilor decembriști, nici mai mult nici mai puțin decît... *“tîrîrea în deriziune a Revoluției Române și, implicit, a Istoriei”* : ca să vezi! Cu alte cuvinte, masacrele perpetrate de un Miloșevici - pentru a nu lua decît acest unic exemplu - n-ar fi trebuit să ducă la inculparea Ciborgului de la Belgrad de către TPI, aceasta constituind, vezi bine, o “tîrîre în deriziune a Istoriei” (victimele din gropile comune presărate prin Bosnia și Kosovo sînt, poate, de altă părere!), ci la ignorarea senină sau, mai știi, la felicitarea și decorarea asasinilor vecini și prieteni.

Desigur, e greu de spus dacă o asemenea mentalitate latent genocidară se explică doar prin cretinismul sumbru cu implicații retorice sanguinare al d-lui Babiuc sau reprezintă, cumva, o apologie deliberată a masacrului, ce numai nu-și spune numele, dospită de

creierul unui monstru - deși, la drept vorbind, cretinismul și monstrozitatea sînt departe de a se exclude. Faptul, însă, că actualul ministru al Apărării Naționale, fost ministru al Justiției iliescane, își permite, în deplină impunitate, să profereze, din interiorul unui guvern democratic sau definindu-se ca atare, ineptii militarist-extremiste ce contestă funcționarea independentă și eficace a instituțiilor, în speță a Justiției, periclitînd existența însăși a societății civile și a statului de drept (indiferent de pospaiul abia sofistic), probează, de mai era nevoie, că-n materie de democrație fugim încă după Fata Morgana, opoziția dintre nucleul dur represiv-totalitar și fenomenul democrației - precum și includerea, inevitabilă deocamdată, a acestuia din urmă în categoria mirajelor politice - reprezentînd, probabil, compensația psiho-politică a unei deficiențe ontologice profunde.

Nu-i vorbă, chiar în planul morfologiei instituționale, și fără a mai lua în discuție totalitarismul mafiot ce-o subminează, România se vedește o democrație hibridă, o structură politică bicefală, de vreme ce, dincolo de elasticitatea extremă a puterilor prezidențiale - mereu prea mici pentru a institui elementele unei democrații ferme dar totdeauna prea mari cînd vine vorba de a reprima -, găsim, alături sau mai degrabă deasupra Parlamentului, instituție ineficientă și formală iară nu centru adevărat de putere, un organism ca CSAȚ, "emanație" directă, în ciuda denumirii suprematist naționaliste, a Biroului Politic Executiv de altădată, sau, eventual, a Politburo-ului sovietic. Există, deci, premiza instituțională a *simplificării în dictatură* a originalei democrații românești, "capul totalitar" neavînd altceva de făcut decît să devore comod "capul democratic" al republicii bicefale. Este, de altfel, exact ceea ce au făcut sau, în orice caz, au încercat să facă, la adăpostul rînjelului iliescan complezent, prin intermediul politicii de conflict civil a "mineriadelor", întrepizii ciborgi din securitate și armată, preschimbînd "statul de drept" cam în ce era pe vremea lui Ceaușescu "Marea Adunare Națională", o șampilă a decretelor, iar "societatea civilă" în prostituata tembelizată de suferință a "organelor" - care, se preaștie!

Extrem probabilul "pact cu diavolul" încheiat de elemente centrale ale actualei Puteri, în special mult-suspectatul președinte Constantinescu, a maximalizat paradoxurile deja operante în structura politică românească, adăugîndu-le altele noi. Neîndoielnic, la baza "revoluției electorale" din noiembrie 1996 trebuie să se fi găsit un pariu analog celui implicat de arhaica "operație orizont" a erei ceaușiste, sau, *mutatis mutandis*, de perestroika gorbacioviană ori, în anumite limite, de ielținismul incipient, avînd ca miză imposibilitatea redefinirii, în favoarea democrației, a "puterii reale", și asta chiar în condițiile unor concesi decisive privind morfologia controlului instituțiilor. Evident, premiza absolută a unui asemenea pariu consta dintr-o mafiotizare cvasi-nelimitată a "puterii reale" represiv-totalitare cît și, complementar, dintr-o vacuizare politică aproape completă a instituțiilor - adică, în termeni ceva mai brutali, din clientelizarea, de către securitate, a ansamblului clasei politice românești, integral dependente de fascinația corupției și groaza de dosar, substituind, în fond, masa de competențe indispensabile bunei funcționări a aparatului statal, printr-o masă de complicități, încă și mai trebuitoare tehnicilor de dereglare a statului.

Eroarea la pîndă, căci există una, în aceste splendide socoteli și concepții privește statutul "puterii reale" înseși dintr-o asemenea nebuloasă. "*O dictatură* - observa Mircea Eliade în *Secerișurile solstițiului - nu se poate menține mult timp dacă păstrează o anumite umanitate*". Fără a exagera, orice presuposiție de umanitate privind securitatea necrocrată neputînd fi decît o monstroasă exagerațiune, este nu mai puțin adevărat faptul că palida tentativă, ieșită din șiretenie sau chiar calcul, de a atenua, fie și la nivelul simplelor aparențe, fondul de bestialitate eternă în care stă înrădăcinată "puterea reală" a unei dictaturi se dovedește, în final, fatală acesteia din urmă în măsura tocmai în care o pune în contradicție cu tenebrosul ei scop intern, ce e metafizic, nu politic. *Căci*

o dictatură nu apare, teleologic vorbind, pentru a izbîndi ci pentru a etala în fața conștiinței posibilitățile și tentațiile inconștientului.

Oricum s-ar întoarce și-oricum s-ar reîmblăni, (cripto-)comunismul din România sau de aiurea rămîne o dictatură. O dictatură presupune, însă, indiferent de optimismul unora, respectarea strictă a unor anume exigențe, indisociabile de serioasele ei fragilități structurale. Respectiv : a) unitatea deplină de interese, "monolitică", a tuturor factorilor implicați în aparatul decizional (condiția pragmatică minimală), b) o extraordinară disciplină a puterii (condiția funcțională indispensabilă) și, în fine, c) articularea întregii organigrame politice la un element meta-structural, "personalitatea dictatorială" - ale cărei ingrediente psiho-intelectuale nimeni, încă, n-a reușit să le definească convenabil, un "geniu al răului", pentru a prelua formula aplicată cîndva de William Shirer lui Hitler - din care derivă legitimitatea fundamentală a aparatului (condiția estetică maximală sau "mistic-transcendentală" a oricărei dictaturi, "ezoterice" sau "exoterice", ce, deși formal înrudite cu principiul monarhic, îi este strict opusă exact în aceeași măsură în care tiranul e opus regelui veritabil).

Dacă pînă în 1989 și, cu oarecare indulgență, pînă în 1996, lucrurile au mers destul de bine în privința primelor două "condiții" - pe principiul că "epoletul poartă fesul" -, în schimb, în materie de "estetică" dictaturile comuniste românești s-au prezentat regulat lamentabil, fie că dictatorul în chestie se numea Gheorghiu, Ceaușescu sau Iliescu. Ba chiar pretențiile recurente ale Iliescului de a deveni, pentru a-3-a oară deocamdată, fidel ca-ntotdeauna prevederilor constituționale, primul "dictator democratic ales" al României - nu e clar dacă în virtutea mai vechilor sale ascendențe kaghebiste sau a mediocrului său ascendent din sondaje mai mult sau mai puțin recente (v. *supra*) - probează, de mai era nevoie, mizerabila gestiune securistă pînă și a totalitarismului, o formă de disperare, ca să zicem așa, de-a dreptul pirandelliană, a personajelor represiunii autohtone "în căutarea unui dictator".

Din nefericire, 1996 cu virajul la dreapta pe "pact" al directorului sereist de atunci, Virgil Măgureanu, ce-și pregătea, tocmai, lansarea în cariera politică, a marcat sfîrșitul iluziilor unei organizații pragmatice numai prin crimă, subminînd decisiv, deși inițial în chip neaparent, valoarea politică a "puterii reale" și deschizînd calea unei "renegocieri" a decalajului de eficacitate instituțională dintre forma democratică și fondul totalitar, de data aceasta în favoarea celei dintii. Aici nu atît din pricina vreunui "robepierrism" al noii Puteri - concilianța din primii doi ani de exercițiu a neo-cotroceniților și a proaspeților victorioși față de procedeele și persoanele predecesorilor lor nemaivînd nevoie de exemplificare - cît din alte două motive, derivate nu din intențiile actorilor ci din structura situației.

Primul, consfințind ruina "condiției pragmatice minimale" a oricărei cripto-dictaturi ce se respectă, constă, pur și simplu, din directa proporționalitate dintre fragmentarea intereselor și fragmentarea puterii, recte din multiplicarea centrilor de forță ca o consecință inevitabilă a opoziției dintre "creșterea demografică" a voințelor de putere la putere și teritoriul constant, deci, proporțional mereu mai restrîns, al scopurilor puterii. Se fărîmă, astfel, ca să "marxizăm" un pic, substratul economic al pactului politic.

Celălalt motiv, s-ar zice ca și incomprehensibil pentru cea mai imbecilă "inteligență" a planetei, rezidă în caracterul fluctuant și fluid al "puterii reale" interne, funcție de modificarea coordonatelor axiologice (de pildă, imersiunea "drepturilor omului" în dreptul politic internațional, cu crearea corelativă a TPI) și, bineînțeles, a raporturilor zonale dintre macro-puterile externe, în speță, reducerea statutului de super-putere la o singură țară, S.U.A., lider al Coaliției Nord-Atlantice, cu consecințe sensibile în sensul entropiei politice rusești și statutului mai mult decît problematic al Chinei.

E curios cum matrapazlîcurile și crimele crapuloase ale unei organizații mafioate, la urma urmei, extrem de vulgare, în ciuda înaltelor cuiere ideologice, depind de marea politică; și totuși, e cum nu se poate mai clar că, pe de o parte, degringolada rusească - vădită în extinderea cancerului imperial cecen (probabil) în întreg Caucazul (recent în Daghestan), ca și, mai ales, reactivarea conflictului cu Cecenia însăși - corelată cu rolul din ce în ce mai servil jucat de Rusia în ex-Iugoslavia, iar, pe de altă parte, încă straniul dar foarte eficacele binom ONU-NATO, ce reglementează autoritar relațiile internaționale, formulînd premisele unei veritabile uniuni mondiale și, prin intermediul TPI, restituindu-le dictatorilor de toată mîna statura lor proprie de simpli delincvenți, ce-i drept, planetari, tot acest proces de *lustratie*, inevitabil la capătul ăstui secol al crimei politice, modifică profund echilibrul forțelor pe care se bizuie jocul politic, răsturnînd net raportul dintre puterea instituțională democratică, redusă, altminteri, la statutul de simplu fard al dictaturii, și "puterea reală" (cripto-)comunistă, degradată, prin presiunea contextului geo-politic, la statutul de "putere reală" factice, zmulasă din suportul ei extern, Rusia post-sovietică.

Căci e banal : "puterea reală" (cripto-)comunistă din România e putere de export. Prezența militară concretă a S.U.A., lider al NATO, în Bosnia și Kosovo (ei, da! americanii au venit!!!), ca și severele lecții date Ciborgilor din Bagdad și Belgrad - sau, într-un plan extrem analog, extinderea la Est a Alianței Atlantice, ce are, astfel, frontieră comună cu România - interzice folosirea tehnicilor represive "normale" ale "erei iliesciene", în ciuda unor tentații evidente în această direcție. Lucrul s-a văzut cu o maximă claritate cu ocazia "mineriadei" 5, unul din cele mai instructive fenomene necrocratice ale perioadei post-comuniste românești, cînd, pentru prima dată, centrul de organizare al politicii de război civil nemaigăsindu-se la Cotroceni, disjunția dintre puterea instituțională și mafia "puterii reale" a putut fi analizată precis. După cum, tot atît de limpede s-a putut constata deplasarea centrului puterii dinspre vechiul nucleu represiv, reprezentat de securitate, poliție și armată, în special la nivelul gradelor superioare, beneficiare principale ale controlului politico-economic (cripto-)comunist - ce s-a ilustrat în manevrarea masei minerești printr-un frumos compact de șantaj, seditiune, dezertiune și trădare - spre structurile instituționale, inițial paralizate, ce-au preluat treptat inițiativa, mai mult decît probabil, ca urmare a noii done din raporturile de putere *externe* Est-Vest și a influenței organismelor politice și economice, iminența conflictului din Kosovo, cu implicațiile militar-politice pentru întreaga zonă, avînd, desigur, funcția determinantă.

De altfel, participarea directă, ca vector sedițios principal, a securității la "mineriada" a-5-a, dublată de colaborarea cu "minerii" a unor autorități pedeseriste, triplată de "trădarea generalilor" din poliție, cvadruplată de trădarea *posibilă* atunci, *certă* acum - după declarațiile ministrului ApN și ale celui de Interne, ca și ale șefului Statului Major - a omologilor din armată, indică structura de *lovitură de stat* a acestei mineriade. Într-adevăr, forma democratică ajungînd, dacă nu să-și secreteze propriul conținut, în orice caz să-și creeze scenariul propriului centru de putere, nucleul dur al structurii subiacente totalitare pare a fi decis să "pedepsească" această "democrație", cosmetic infidelă căci fardîndu-și propriile interese, eliminînd-o în favoarea fondului nud al dictaturii militare.

Din acest punct de vedere, poziția reprezentanților instituționali (menționați mai sus) ai nucleului represiv al cripto-totalitarismului autohton - în special declarațiile, echivalente cu o incitație la trădare în fața inamicului, ale d-lui Victor Babiuc, ce ar trebui să-l trimită pe ăst sinistru ipochimen direct în fața Curții Marțiale - denotă criza "puterii reale", pe cale de a deveni "putere fictivă", altfel spus, necesitatea în care se găsește această "putere" de a recurge, ca un rapel la originile sale sovieto-ruse, asemeni, *mutatis mutandis*, lui Miloșevici, la un nou import de putere externă (sau, măcar, la amenințarea cu un astfel de "import", concretizat, în clar, prin favorizarea unei invazii

rusești, singurul chip în care aste iresponsabile baliverne pot aspira la vreun sens), cu speranța deșănțată a obținerii unui efect politic ieftin, prin simpla reactivare a vechilor angoase ale erei comuniste.

Precaritatea manevrei, în fond un bluff disperat, indică, desigur, debilitatea intelectuală și politică a celor ce-au conceput-o, "arățarea" jigăritei pisici moscovite - mîncate pînă la schelet de cleptocrație - neputînd defel contrabalansa realitatea prezenței NATO la granițele totalitarismului valah. Generalii Stănculescu și Chițac, ce-ar trebui, în fond, să se arate ceva mai recunoscători față de clemența CSJ, nu au, prin urmare, cum să evite cei 15 ani de singurătate penitenciară ce le-au fost hărăziți și la care crimele lor îi condamnă, decît, eventual, prin calea mereu la îndemîna unui soldat de a-și spăla kakiul uniformei : sinuciderea. Este, însă, din păcate, mult mai probabil ca aști lași asasini cu țestele nedemne de glonț să prefere a încărunți liniștit la adăpostul grațiilor, sperînd, în dîra d-lui Dudu Ionescu, în absurdul vreunei amnistii.

Pericolul, căci există unul, nu riscă, deci, să vină nemijlocit din partea bieteii generălimi claustrofobe ci, mult mai serios, din aceea a tendinței de repliere pe inerțiile de stînga a unei părți a electoratului, sau, și mai grav, de repliere pe un absentism potențial exploziv a unei populații traumatizate, ce a făcut, de altfel, din traumă, și nu de azi de ieri, un element constitutiv al identității sale istorice. Exploatarea acestei situații în sensul unei manevrări la stînga a voturilor, agravată de tentația vreunor noi "fraude pe ordinator", s-ar dovedi, prin urmare, direct catastrofală tocmai pentru cei ce speră într-o astfel de modificare a peisajului puterii.

Într-adevăr, dacă în 1996 cîștigarea alegerilor ar fi echivalat pentru securitatea ciborgiacă cu o victorie pe putregai, căreia, explicabil, i-a preferat "înfrîngerea", în anul 2000 ar însemna o victorie pe vulcan! Niciunul din cei ce cred că, prin jocul amneziilor electorale temporare, ar putea cîștiga acum alegerile, nici nulul Iliescu, nici debilul Meleşcanu, căruia i se acordă o ridiculă importanță și care s-a lansat, de altminteri, într-o politică suicidară pentru identitatea propriei lui formațiuni politice, nici, cu atît mai puțin, veleitarul Roman, nu pot furniza o formulă valabilă de guvernare și nici n-ar putea evita catastrofa la crearea căreia, după puteri, au contribuit. Maximum șase luni de pseudo-guvernare pede-pedeseristă ar trezi toate memoriile, confruntîndu-l pe oricare din aceștia cu un vîrtej social contra căruia n-ar mai putea utiliza politica de conflict civil a "mineriadelor".

Să precizăm : politica totalitarismului fiind represiunea, reabsorbția puterii instituționale de către partidul cel mai represiv din experiența istorică post-comunistă a României, PDSR, nu poate avea altă consecință decît transformarea unei degradări economico-sociale relative, rezultate din voință politică slabă, în politica decreționară a unei dictaturi. Astfel, exact obstacolele puse în calea dezvoltării firești a economiei în condițiile unei piețe libere - adică, în esență, descurajarea investițiilor, în special a celor străine, oxigenul indispensabil al economiei românești, blocarea legilor proprietății imobiliare și funciare precum și a privatizării "mastodontilor", cu corolarul ei, lichidarea economiei parazite prin care deșeurile comunismului încearcă menținerea sub control a întregii țări, acum, primordial, efectul unor intervenții oculte și al unor alianțe politice eronate -, vor redeveni un efect de regim.

Actualmente, principala preocupare a d-lui Iliescu și consorțiului, cu alte cuvinte a măștilor de stînga ale totalitarismului - căci există, din păcate, și destule măști de dreapta ale aceluiași, reacția "comunistului" Vosgianian față de legea retrocedării imobilelor confiscate de bolșevicioși furnizînd un trist exemplu în acest sens - constă, pe lîngă îmbrobodirea electoratului, în blocarea acordului cu FMI, altfel spus, în contracararea finanțării externe, singura practic posibilă, a Reformei, cu consecința inevitabilă a înglodării României în eșec. Căci scopul (neo-)comuniștilor de toată mîna,

pede-pedesești, aperiști sau alții, este exact acesta : să împiedice funcționarea normală a țării, ieșirea ei din absurd, angoasă și traumă ca și deșteptarea definitivă a electoratului ce ar putea, în fine, pricepe că interesele sale și cele ale "camarilei" iliescane sînt ireconciliabile.

O Românie ce și-ar regăsi reperele, depășindu-și frustrările istorice și angoasele prin capacitatea de a-și genera repere noi, ar ejecta de la sine toți ilieștii, romanii, babiucii, degenerații și dudu ioneștii, toată securimea și generalimea ciborgiacă rămasă plocon de la comunism, scăpînd definitiv din năvodul Mega-ciborgilor de la Moscova - ce rîvnesc s-o absoarbă, cu concursul ciborgimii interne, în CSI, ori, și mai rău, asemeni "Iugoslaviei" miloșeviciene, în Uniunea Rusia-Belarus -, ar fi ea însăși nu în golul unui izolaționism morbid, nu baricadîndu-se în dosul unei vanități de comandă, repliate pe propriile eșecuri, fantasme și mizerii ci deschizîndu-se fără resentimente și fără iluzii spre o lume nu prea dispusă să facă sentimente, cu care, însă, deocamdată, se mai poate comunica.

Desigur, responsabilizarea electoratului fără responsabilizarea încă-majorității democratice ar fi perfect futilă. Parlamentul trebuie, prin urmare, să înceteze a mai fi un fel de grădiniță de bătrîni arierati și cupizi, buni, cel mult, să ne facă să rîdem de dejecțiile senilității lor, ca, acum cîtva timp, d-l Diaconescu cu "eclipsa rotundă" a domniei-sale, devenind, în fine, ce-ar fi trebuit să fie dintru început, instrumentul creerii cadrului legal al funcționării democratice, banale și corecte iară nu "originale" și abjecte, a României, ei da! eliberate de comunism. Departe de a se lăsa intimidată de găunoșeniile delirante ale miniștrilor represiunii publice, Justiția are, la rîndul ei, datoria de a continua munca începută cam cu întîrziere - a avut nevoie de două "mineriade" în plus pentru a se decide - debarasînd, desigur, economia de corupții care o sufocă, dar concentrîndu-se, mai cu seamă, asupra criminalilor din decembrie '89 și iunie '90, adică, în principal, cine nu-i știe, Iliescu, Roman, Măgureanu, precum și, oarecum uitatul, dar pe nedrept, tantrika de paprika Voican-Voiculescu. Credem, de altfel, că în special în cazul celui dintîi, genocidar impenitent și asasin arogant, permanent pericol pentru democrație, de fapt, dușmanul public nr-ul 1, o anume colaborare cu TPI s-ar putea dovedi extrem de utilă. Chestiunea retragerii "imunității parlamentare" a unui atare ipochimen n-ar trebui să constituie un obstacol, ar fi indecent. ăocant e, mai degrabă, faptul că după "victoria democrației" din '96, un astfel de criminal cu patru clase mai poate face parte din instituția parlamentară. Pricina se știe : baletul pe pact al d-lui Constantinescu. Soluția, dacă, prin scandal, votul parlamentarilor s-ar vădi reticent, e, de asemeni, extrem de simplă. Am sugerat-o încă din primele săptămîni ale cotrocenizării d-lui Constantinescu : e disoluția Parlamentului actual, recursul la alegerile anticipate atît de dorite de pede-serești, anticipate de arestarea criminalilor "dezimunizați".

În caz contrar, consecința riscă să fie și mai simplă. Tot așa cum ezitățile prezidențiale și prim-ministeriale, cu ocazia "mineriadei" 5, au fost la un pas de a răsplăti pe d-nii Constantinescu și Radu Vasile cu cîte un balans sub lampadare, ezitățile în materie de Justiție i-ar putea recompensa pe aceiași cu cîte un loc la răcoare, prielnic meditației. Pede-sereștii au anunțat-o clar, moale moderați de Ion Iliescu, și nu există pricini obiective pentru a nu fi luați în serios. Dar reelectiunea lui Iliescu, pentru care Miloșevici reprezintă cam ce reprezenta Mao pentru Ceaușescu, veritabilă provocare, în context, la adresa NATO, poate antrena o "serbizare" a României care să coste încă și mai scump! Catastrofarea decreționară a economiei, combinată cu relansarea politicii de conflict inter-social și inter-etnic, de mineriade și atentate politice, ca acela căruia i-a căzut victimă I.P. Culianu, va determina, nu trebuie să fi "profet" pentru a pricepe, nu simpla "kosovizare" a Transilvaniei, ar fi prea idilic, ci, simultan, "serbizarea" și "kosovizarea" întregii țări, principala ocupație a rromânilor din securitate, a spus-o acum mai bine de 22 de ani Paul Goma, fiind ocuparea românilor din afara acestei instituții.

Să ne mai minunăm, în aceste condiții cu adevărat deplorabile, de atitudinea sedițioasă a militarimii și securității ciborgiace sau a miniștrilor thanatocrați? Ba de loc! Cît timp securitatea și armata vor continua să dea forță nucleului dur totalitar, cît timp România va persista să rămînă o republică bicefală, totalitar-democratică (sensul "democrației originale" a d-lui Roman) iar C.S.A.Ț. pe de o parte, SRI pe de alta nu vor fi desființate, cît timp, am mai spus-o, statul constantinescian nu va elabora Constituția celei de a-II-a Republici, în fine, simplu democratice, cetățenii lui vor fi condamnați să rămînă, la rîndu-le, locuitorii unei "normalități" politice, dar și umane, paralele pe care doar o *intervenție străină pro-democratică* va mai putea spulbera.

Însă ideea "intervenției străine" și "normalitatea" totalitară paralelă ne confruntă fulgurant cu esența alibiului suveranist și a faimoasei probleme a non-ingerinței, ce a făcut să curgă un exces de cerneală și sînge. Într-adevăr, cercetate mai îndeaproape, argumentele ministeriale babiuco-dudu ionesciene și delirul de-generatului degerat se rezumă exact la aceasta: la suveranitatea armatei asupra națiunii și statului, la un drept de non-ingerință al statului-în-stat militaro-chezaro-securesc față de "intervenționismul" Justiției și al Statului de drept. Ni se dezvăluie, astfel, nucleul confuziei întreținute în statele (cripto-)totalitare între suveranitatea națională și "suveranitatea" aparatului represive, între ingerința unei puteri veritabil imperialiste, anti-democratice și anti-naționale, bazate pe o retorică și o practică de lagăr de exterminare și "ingerința", fie ea externă (tip NATO sau TPI) sau internă ca, de pildă, Justiția unui stat, exprimînd, pur și simplu, funcționarea normală a puterii instituționale democratic-libere, menite tocmai a contracara dictatura de mahala și "patriotismul" crimei, corupției și abuzurilor, ancilarizarea societății civile și preschimbarea fiecărui ins încă "nerecrutat" într-un rebut al securității thanato-totalitare.

De altfel, asocierea sofistică, vădit interesată, a onoarei militare cu o așa-zisă intangibilitate a corpului militar, căruia ar trebui să i se treacă, în viziunea necrocraților asociați, toate crimele, probează, prin ea însăși, profunda viciere a conștiințelor izbutită de (neo-)comunism, faptul că, pentru necrocrați, ***ei sînt "suveranitatea"***. Căci spălarea onoarei militare, în cazul devierilor grave ale unor ierarhici, s-a realizat întotdeauna, în toate țările ce și-au întemeiat puterea pe moralitate, dreptate și autentic spirit religios, prin excluderea din corpul ofițeresc a vinovaților și pedepsirea acestora, eventual, chiar cu moartea, iar nu prin identificarea demascării și condamnării drepte a dezonoarei unor asasini nemernici cu un prejudiciu adus - de cine? de Justiție! - întregii armate, principala beneficiară, în fapt, a unei atari binevenite lustrații.

Căci armata nu este suma feroce a opresorilor gata să-i terorizeze pe cei pe care destinul și vocația ar constrînge-o să-i apere, nici suma complice a privilegiaților cu arma în cumpănire, forța de ocupație internă, luînd locul, prin rotație, forțelor de ocupație externă agreeate, pe care se ferește, cu un extrem eroism, să le combată, fie și bombardîndu-le cu nasturi -, ci energia conștiinței unei națiuni libere, trăgîndu-și temeiul substanțial din drept și temeiul formal din stat, trăgîndu-și, cu alte cuvinte, temeiul existențial din statul-de-drept.

Ara Alexandru Șișmanian